

Leyp í streyma- sjógv eftir dótttrini

2011: Hon bar skjótt at, gav sær ikki far um at rópa á mannin, heldur ikki skonkti hon tí ein tanka, at hon bara fyri trimum vikum síðani hevði fingið keisaraskurð og mátti tí als ikki gera nakað tungt og strevið arbeiði. Hon leyp á bláman í øllum klæðunum. Tá var dóttirin longu rikin nakað frá landi

Nomi og manninum dāmdu væl at flóta við báti eitt nú í Litlabelti ella fiska niðri við strondirna. Eftir at tey ein góðveðursdag høvdu sutttleikað sær í einum báti, vildu tey so fegin avstað aftur nakrar dagar seinni at fiska niðri við bátabrýrnar í Middelbart. Tey tóku tær triggjar døturnar við. Tær báðar eldru vóru ávika-vist trý og eitt hálvt og tvey ár. Tann triðja var bert triggjar vikur gomul, og sjálvandi mátti hon eisini sleppa við.

Teimum eldru gentunum høvdu tey keypt smáar glúpar at taka hvalspýggjur við. Nomi varnaðist beinanvegin, at tað var flóð og tí rak hart í sundinum. Brúgvagnar livdu nakað í sjónum, so henni dāmdí hetta einki.

Meðan maðurin tókst við at greiða fiski-reiðskapin, stillaði elsta gentan, Sólja, seg út á kantin á brúnni.

– Ikki fara har, rópti Nomi.

Gentan fekk eyga á eina hvalspýggju og toygdi seg eftir henni við glúpinum, men fekk yvirvág og fór eftir høvðinum í havið. Hon tyktist at hvørva, men Nomi fekk eyga á reyða jakkan, gentan var í. Virðingi og óttin fyri havinum er farin sum skot gjøgnum høvðið á Nomi.

Hon bar skjótt at, gav sær ikki far um at rópa á mannin, heldur ikki skonkti hon tí ein tanka, at hon bara fyri trimum vikum síðani hevði fingið keisaraskurð og tí als ikki mátti gera nakað tungt og strevið arbeiðið.

Hon leyp á bláman í øllum klæðunum. Tá var gentan longu rikin nakað frá landi. Nomi var sera bangin fyri, at tað var bara jakkin, sum fleyt har, og at hann var flotnaður av gentuni. Hon svam alt hon orkaði, fekk so eyga á hógvua, sum til alla lukku var á høvðinum á Sólju. Hon fekk togað dótttrina til sín og legði armin um hálsin á henni. Nomi var í fleecjakka, sum seig nógv vatn í seg. Hon merkti, hvussu hon tyngdist í sjónum. Harafturat var gentan í jakka og termostilvum. Hon stríddist við at halda sær og gentuni uppi, so at tær kundu anda. Eisini mátti hon stríðast mti streyminum, ið var sera harður.

Einaferð hugdi hon upp og sær, at bátahavnin ikki er langt burtur. Hon sá fólk standa og hyggja at, hvussu leikur fór. Tey tyktust hjartkipt, nøkur hildu fyri oyri, onnur fyri eyguni og uppáftur onnur hildu fyri munnin. Nomi royndi at toga seg fram móti brúnni, men tað var sera strevið og tvørligt, tí høvðið á dótttrini fóru í heilum undir, so at hon varð noydd at hála hana uppáftur. Gentan hostaði og spýtti, tí sjógvur rann alla tíðina inn í munnin. Hon sá mannin standa á brúnni, hann var ráðaleysur, tí hann mátti ansa teimum yngstu døtrunum, samstundis sum hann royndi at bjarga konuni og elstu dótttrini í land.

Við tógvi stríð við dótttrini undir øðrum arminum og svimjandi við hinum arminum, fekk hon umsíðir togað seg inn at brúnni. Hon var útlúgvað og royndi at lyfta gentuna upp móti manninum, men orkaði ikki, har vóru ongar kref-tir eftir. Tað kendist, sum var hon um at drukna. Maðurin, ið var líka uppskakaður sum Nomi, fekk at enda toygt seg so langt niður, at hann

Nomi Jóhannesardóttir, ættað úr Miðvági og búsitandi í Tommerup á Fjóni, her saman við dótttrini, Sólju. Frøin var stór, og kenslurnar sterkar, tá vandastøðan var av

Við bátabrúgvagnar í Middelbart er vanligt at fólk fiska frá bryggjukantinum. Sólja fór eftir høvðinum í streymharðan sjógv og rak skjótt út frá landi

fekk í hárið á dótttrini og dró hana upp á brúnna. Nomi royndi síðani at toga seg sjálva upp, men tað gekk ikki, streymurin var so mikið nógvur, at hann í heilum tók hana inn undir bátabrúnna. Hetta tyktist sera drúgt. Men so var maðurin har. Hann hevði tikið sær av dótttrini fyri at vita, um hon var á lívi, og um sjógvur var komin niður í hana. Við mikið stríð og strev fekk hann Nomi upp á land. Tað var alt annað enn lætt, tí hon var í øllum klæðunum, og tey vóru sum vera man gjøgnumbloytt.

Ikki fyrr enn Nomi var komin upp á brúnna, kom bakslátturin. Tá fyrstani gekk upp fyri henni, hvat var hent. Hon gjørdist bangin, og spurningurin helt á at mala í høvðinum á henni: Hvat nú um...? Hvat nú um hon ikki var lopin í

havið? Maðurin hevði eisini misfatað hana og spurdi, hví hon ikki hevði rópt á seg. Men sigur Nomi, hvat um hon fyrst var farin at samráðast við hann um støðuna? Gentan hevði longu verið druknað ella verið komin longur frá landi, um hon ikki sjálv bar so skjótt at. Sjógvurin var ísakaldur, og gentan var eisini lítill og klantraslig.

Fólk komu á staðið. Fleiri vóru skelkað av hendingin. Tey spurdu um støðuna, og um tey skuldu ringja eftir lækna og sjúkrabili. Tað helt Nomi ikki vera neyðugt. Ein brúsuklivi var á staðnum, har tað bar til at koyra nakrar krónur í, so fólk kundu fás sær heitt bað.

Nomi stóð leingi við dótttrini undir tí heita rennandi vatninum. Hon trýsti hana inn at sær og ruraði henni í føvninginum, sum vildi hon ikki

sleppa henni, nú hon hevði fingið hana aftur á lívi í øllum góðum.

Sólja tyktist tó ikki skelkað eftir hesa ógvus-ligu hending. Hon hevði ikki varnast, at tað var mamman, ið hevði bjargað henni og ført hana aftur til lands. Hon hevði sæð, at tað var pápin, ið dró hana upp á brúnna, og tí tosaði hon seinni um, at tað var pápin, ið hevði bjargað sær, og Nomi læt hanan bara liva í tí trúgv.

Nomi heldur sjálv, at tann, ið var mest skakaður av hendingini, var maður hennara, tí tá ið tær komu útaftur undan brúsun, tyktist hann vera fyri ongum. Hann dugdi ikki at ímynda sær, hvat hann átti at havt gjørt. Hann hevði tvær smágentur at ansa eftir, meðan konan og hin dóttirin bardust móti streyminum fyri at náa upp á land. Tí var tað Noi, ið mátti troysta mannin. Hann verður enn í dag ávirkaður, tá ið hann hugsar um hendingina, ger sær eisini ymiskar tankar um, hvussu og hví:

– Hví fóru vit at fiska tann dagin, streymurin var so harður og hví hetta og hatta?

Nomi hevur ikki fingið sálarligt mein av hendingini, men hon sigur, at fara tey út til strondina í dag, so kannar hon neyvt, hvussu streymurin er, tí er tað flóð, rekur hart í Litlabelti. Hon kannar eisini eftir, hvussu djúpt tað er har, tey eru.

Sólja hevur ongantíð verið bangin fyri vatni eftir hendingina. Tað kemst helst av, at Nomi hevur tosað nógv við hana um, hvat for fram og ikki tagt tað burtur, ið teimum hevði verið fyri.

Nomi hevði átt yngstu dótttrina við keisarskurði bara triggjar vikur áðrenn óhappið. Boðini frá læknum voru greið: Hon mátti einki lyfta, ið vigaði meira enn tvey kilo ta fyrstu vikuna.

Men lækaboðini høvdu ongan týðning, tá ið galt um lív.

Hendan dagin gjørdist hon lívbjargari hjá dóttur síni.

Við loyvi frá forlagnum Føroya Met úr bókini »Skakandi tilburðir VII«, 2012, sum fæst í bókahandlum kring landið.